

РЕШЕНИЕ

№ 14119

гр. София, 24.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 14.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **10579** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.124 –126 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на Я. И. Пиперов срещу Заповед №ЧР-П-78/09.10.2024г. на Министъра на икономиката и индустрията, с която му е прекратено служебното правоотношение, поради настъпила несъвместимост в случаите по чл.7, ал.2, т.2 от ЗДСл.

По съображения за незаконосъобразност жалбоподателят моли за отмяна на заповедта. Навежда доводи, че в заповедта за прекратяване на служебното правоотношение не се съдържат фактическите обстоятелства, съставляващи основание за предприетото прекратяване на служебното правоотношение, актът не е мотивиран, което е абсолютно основание за неговата отмяна. Заповедта е издадена при съществено нарушение на изискванията за нейната форма. не може да се установи каква е действителната воля на органа по назначаване, тъй като е направено общо и бланкетно препращане към нормата на чл.7, ал.2, т.2 от ЗДСл, която съдържа няколко хипотези. Нарушен е чл.35 от АПК, тъй като органът е издал заповедта без да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая. Жалбоподателят заявява, че за него не е изпълнена нито една от хипотезите, които са материалноправните предпоставки за прекратяване на служебното правоотношение, поради несъвместимост по чл.7, ал.2, т.2 от ЗДСл.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и с адв. Р. поддържа жалбата. Претендира разноски в размер на 2400 лева за адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. Н. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура изразява не изразява становище.

Административен съд София - град, I АО, 13 с-в след като обсъди доводите на страните и

прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Я. И. Пиперов е заемал длъжността „Директор“ на Дирекция „Информационно и комуникационно осигуряване и управление при кризисни ситуации“ в Министерство на икономиката и индустрията. С оспорената Заповед №ЧР-П-78/09.10.2024г. Министърът на икономиката и индустрията е прекратил служебното му правоотношение, поради настъпила несъвместимост в случаите по чл.7, ал.2, т.2 от ЗДСл и е разпоредил да се изплатят следващите се обезщетения за неползван отпуск.

По делото са представени доказателства, които не могат да бъдат отнесени към конкретни фактически установявания в заповедта, тъй като такива в оспорения акт изцяло липсват. Направени са и доказателствени искания, които съдът е оставил без уважение по същите причини. Представени са писмени бележки от юрисконсулта, в които се излагат подробни мотиви, относими към хипотезата на несъвместимост, при която държавният служител едновременно със заеманата държавна служба осъществява и действия като търговски пълномощник на търговско дружество.

При така установените факти, Административен съд София – град, I-во АО 11 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима в частта, като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество жалбата е основателна.

В текста на оспорената заповед не се съдържат никакви фактически мотиви, а единствено е посочено като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение – „настъпила несъвместимост по чл.7, ал.2, т.2 от ЗДСЛ“. Не се съдържа препращане към друг документ, от който уволненият служител или съда да може да разбере в какво точно се изразява несъвместимостта с изпълнението на функциите на държавен служител в Министерството на икономиката и енергетиката. При това съдържание на индивидуалния административен акт, правото на защита на служителя е грубо нарушено, тъй като от заповедта той не може да разбере защо е уволнен. Съдът също е поставен в невъзможност да проведе адекватно съдебно следствие, не може да определи какви конкретни фактически установявания следва да извърши за правилното решаване на делото. Недопустимо процесуално поведение е процесуалният представител на ответника да се опитва да изясни предмета на правния спор едва със становището си по същество, тъй като изцяло лишава жалбоподателя от защита пред тази инстанция.

Чл.108, ал.1 от ЗДСл, на който се позовава ответникът, действително посочва като задължителни реквизити на административния акт, с който се прекратява служебното правоотношение писмената форма и съдържание: правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. В случаите по чл. 107, ал. 1, т. 5 се посочват и фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения. В оспорената заповед е записано единствено: настъпила несъвместимост по чл.7, ал.2, т.2 от ЗДСл. Дори не е конкретизирано кое от всички, съдържащи се в т.2 на чл.7, ал.2 от ЗДСл предложения се има предвид - едноличен търговец, неограничено отговорен съдружник в търговско дружество, управител, търговски пълномощник, търговски представител, прокурист, търговски посредник, ликвидатор или синдик, член на орган на управление или контрол на търговско дружество или кооперация. Няма и препращане към друг документ, в който да се съдържат фактическите съображения на издателя на заповедта, които са го мотивирали да формира волята си. Ответникът счита, че тъй като разпоредбата на чл.108, ал.1 от ЗДСл е

специална, спрямо тази на чл.59, ал.2 от АПК, то изискванията на общия закон изцяло отпадат. Това становище е юридически абсурдно, тъй като чл.59, т.2 от АПК изисква като задължителни реквизити на административния акт още и: наименованието на органа, който го издава; наименование на акта; адресат; разпоредителна част; дата на издаване и подпис на лицето, издало акта. Ето защо, не може да се приеме за позоваване на „трайна и постоянна практика на ВАС“ изявлението на процесуалния представител на ответника в писмените бележки, че „така формулираната разпоредба на специалния закон дерогира приложението на общата разпоредба на чл.59 АПК“. Специалният закон дерогира общия, но само при ограничението за непристъпване на основополагащите принципи на административното право за съразмерност по чл.6, ал.1 от АПК „Административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо“ и истинност – чл.7, ал.1 от АПК „Административните актове се основават на действителните факти от значение за случая“.

Освен горното, оспорената заповед не съдържа и конкретното правно основание от общо десетте различни предложения на т.2 на ал.2, чл.7 ЗДСл. Като констатира толкова съществен порок във формата на оспорената заповед, че дори от нея не може да се изясни спорния по делото предмет, настоящият съдебен състав намира заповедта за незаконосъобразна и следва да я отмени. На жалбоподателя при този изход на делото се дължи присъждане на направените разноски за адвокат в размер на 2400 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Я. И. Пиперов Заповед №ЧР-П-78/09.10.2024г. на Министъра на икономиката и индустрията, с която му е прекратено служебното правоотношение.

ОСЪЖДА Министерство на икономиката и индустрията да заплати на Я. И. Пиперов сумата от 2400/две хиляди и четиристотин/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок пред Върховния административен съд на РБългария.